

V 9.2 Rozhovor s cestovatelkou

Délka videa: 06:01

Dívka:

Dnešním tématem našeho videoblogu je cestování na plný úvazek, ale abychom o tom nemluvili jenom teoreticky, pozvali jsme si sem jednu úspěšnou cestovatelku tělem i duší Martinu Čermákovou.

Chlapec:

Martino, asi nám rovnou pověz, jak to cestování vlastně začalo.

Cestovatelka:

Upřímně, já jsem měla skvělou práci v reklamce, ale prostě jsem cítila, že potřebuju poznat svět i sebe samotnou, tak jsem dala ze dne na den výpověď a odjela. A tak trochu to bylo i kvůli rodičům, milují totiž cestopisy, protože oni sami v podstatě cestovat šanci vůbec neměli stejně jako většina lidí v jejich generaci, tak jsem chtěla využít toho, že dnes ty možnosti jsou.

Dívka:

A čím ses v zahraničí živila?

Cestovatelka:

Ze začátku jsem brala jakékoliv manuální práce a většinou jsem k tomu měla ještě nějaké brigády, právě abych si mohla našetřit a co nejvíc cestovat. Během toho jsem si pro sebe fotila a psala různé články, což se lidem nakonec tak zalíbilo, že mi to začalo vydělávat.

Chlapec:

Tak to je asi ta úplně nejlepší varianta. My se tě chceme ale hlavně zeptat na to, co tě cestování naučilo...

Cestovatelka:

Tak asi hlavně to, že se dá přežít s minimem věcí. Když cestujete s jednou krosnou, která není

nafukovací, přestanete si kupovat zbytečnosti. A navíc stejně peníze radši utrácíte za cestování než třeba za oblečení.

Dívka:

To bych se asi taky potřebovala naučit!

Cestovatelka:

Ne, ale vážně. To hlavní je asi to, že díky cestování získáte mnohem větší rozhled, jste otevřenější, naučíte se vnímat to, na čem opravdu záleží, poznáte, jaký svět skutečně je a že ať jste kdekoliv, tak když se k lidem chováte vlídně a s úsměvem, tak většinou vám to oplácí stejně.

Dívka:

Moc hezky řečeno.

Cestovatelka:

Taky mi dřív spoustu věcí připadalo nemožných, ale po každé cestě a překonané překážce jsem se utvrzovala v tom, že člověk dokáže zvládnout cokoli, když chce a jde si za tím.

Chlapec:

A nevadilo ti cestovat samotné?

Cestovatelka:

Protože jsem v hloubi duše tak trošku introvertka, tak mně nikdy nevadilo být sama. Ale na cestách pořád potkáváte nové lidi a část času potom strávíte s nimi, takže že bych byla sama, to se tak často nestávalo.

Dívka:

A máš třeba nějaké tipy, co ti pomohlo na cestách poznat fajn lidi?

Cestovatelka:

Před cestou do kterékoliv země jsem se snažila naučit alespoň pár fráží a slov v jejich jazyce. Místní

to neuvěřitelně ocení a právě oni znají ta nejkrásnější místa a nejlepší podniky, o kterých třeba ani běžní turisté nevědí.

Chlapec:

A napadají tě vůbec nějaké nevýhody? Nebo co bylo na cestování nepříjemné, složité?

Cestovatelka:

Lidé si myslí, že když začnou cestovat, tak budou automaticky šťastní. A že nemusí nic řešit. Ale to není pravda. Jídlo, nájem, peníze – to musíte řešit na cestách tak jako tak. I na Bali může být člověk smutný, našťvaný, frustrovaný. Před problémy člověk neuteče. Navíc je to prostě risk, člověk musí dobře plánovat každou cestu a i dobře hospodařit s financemi. Zároveň je potřeba umět improvizovat a řešit problémy, když něco nevyjde. A nevzdat to, když se zrovna nedaří nebo se člověku stýská.

Chlapec:

Co na to vůbec řeklo tvoje okolí, jak to brali?

Cestovatelka:

Tak já myslím, že každý, kdo cestuje, se setkává se dvěma typy reakcí. Jsou lidi, kteří mě obdivovali a podporovali a vždycky si rádi poslechli, kde jsem byla a co jsem zažila. A pak je ta druhá skupina, většinou mí vrstevníci nebo trošku starší, kteří si budovali kariéry a stavěli domy a zakládali rodiny a nedokázali mě pochopit.

Dívka:

V čem konkrétně?

Cestovatelka:

Tak jednak, že se všeho vzdávám a odjedu, místo toho, abych se usadila. A taky jsem zaslechla názor, že to, že odjíždím, je útěk od reality. Na druhou stranu někteří se mi potom přiznali, že i když to tak nevypadalo, tak mi vlastně záviděli, protože sami nikde nebyli. To jsou prostě úplně rozdílné životy.

Dívka:

Jak to, že ses nakonec vrátila do Česka a nezůstala žít někde jinde?

Cestovatelka:

Cestování mi otevřelo oči i srdce a neuvěřitelným způsobem mi změnilo život, bylo to úžasné a mám spoustu nádherných vzpomínek, ale pracovala jsem v zahraničí celkem dlouho a bylo to někdy psychicky, ale i fyzicky dost náročné, takže jsem si pak řekla, že i já bych se chtěla usadit, zklidnit, mít muže a děti.

Chlapec:

To jde přece kdekoliv na světě, teoreticky.

Cestovatelka:

To je fakt, ale i když je na každé zemi, kterou jsem navštívila, něco krásného a poznala jsem spoustu skvělých lidí, tak natrvalo bych nikde jinde než v rodném Česku žít nechtěla.

Dívka:

Jak to?

Cestovatelka:

Na cestách jsem srovnávala různé země a hodně jsem si uvědomovala plusy i mínusy té naší. A vůbec se nemáme tak špatně, jak to vidíme.

Máme krásnou přírodu, dobré zdravotnictví, dostupné vzdělání, není tu draho a netrápí nás žádné války ani tornáda. Navíc máme specifický smysl pro humor, jsme

spolehliví a máme zlaté české ručičky. A já jsem zkrátka patriot.

Dívka:

Nějaký, ať už kratší nebo delší, pobyt v zahraničí bys ale doporučila každému, že?

Cestovatelka:

To rozhodně, dneska je tolik možností: prací, stáží, studií v zahraničí, ale i třeba dobrovolničení nebo jakákoliv dovolená. To všechno vás obohatí a dá vám to jiný pohled na svět.

Chlapec:

Navíc když vezmeme ty neuvěřitelně nízké ceny letenek v dnešní době...

Cestovatelka:

Přesně tak. Ne nadarmo se říká, že nejlépe utracené peníze jsou právě za cestování. S tím souhlasím.

Dívka:

My také!